

De heer Voorzitter

Dames en Heren Collega's,

Ik heb hier een bericht waarna ik u zal vragen om in stilte één ogenblik rechtop te staan.

Mij bereikte het bericht dat Alfons De Mol – Fons De Mol, zoals wij hem noemden – gemeenteraadslid, ere-gedeputeerde van onze provincie, eerste burgemeester van groot-Lebbeke en oud-voorzitter van het ocmw te Lebbeke, geboren in Lebbeke in 1926, overleden is in het ziekenhuis van O.-L.- Vrouw van de Altijddurende Bijstand in Aalst/Mijlbeke op 15 november 2000.

Ik heb Fons De Mol, zoals velen onder u, goed gekend. Ik behoorde niet tot zijn partij, maar er waren zeer goede en menselijke betrekkingen. Soms hadden we het ernstig aan de stok met hem - Mijnheer Lootens zal het zich nog wel herinneren -, ook toen hij bepaalde bevoegdheden voor de eerste keer overnam. We waren toen in de oppositie en er waren toen scherpe discussies.

Dat op zijn doodsbbericht staat dat zijn liefde en vriendschap mateloos was en dat zijn familie machteloos achterblijft - en plots was alles anders -, kan ik begrijpen, want het was een man met generositeit en met kracht. Hij was niet altijd onmiddellijk my cup of tea in de behandeling van dingen. Hij kon onvoorstelbaar merkwaardig uit de hoek komen. Dat mag ook gezegd worden in een droevige rouwtoespraak, heel kort, als deze.

Toch zeg ik dat ik ontroerd ben geweest toen ik in Hasselt vernam dat hij gestorven was.

Ik moet zeggen dat Fons De Mol iets ongelooflijks had. Hij had veel humor, veel ironie en ook zelfs veel zelf-ironie.

De plechtige eucharistieviering, waartoe iedereen vriendelijk wordt uitgenodigd, zal plaatshebben in de decanale kerk van Lebbeke nu zaterdag 25 november om 11 00 uur.

De griffie heeft ervoor gezorgd dat er ook op de rouwkrans vermeld wordt dat de provincieraad, het bureau en de fracties delen in de rouw.

Het is mede ook een gelegenheid om te zeggen hoe betrekkelijk alles is. Fons De Mol zou dat beslist een goed woord vinden voor hem. Wij zullen hem in dankbare genegenheid gedenken.

Ik nodig de raad uit om een paar ogenblikken recht te staan en de stilte te bewaren.

Stilte

Dank u.

TOESPRAAK NAMENS HET VLAAMS BLOK**De heer Van Vooren**

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Spijts het doodzwijgen in de media, het weren van de Vlaams Blok-mandatarissen uit televisiedebatten, kerkbezettingen, de zwarte lijst bij De Post, de censuurdiensten van inquisiteur Pater Leman, het collectief weigeren van Vlaams Blok-advertenties in de kranten, het vernietigen van onze publiciteitsborden, het broodroven van onze kandidaten, het uit de vakbond stoten van gekende Vlaams Blok-leden, het beschadigen van voertuigen en woningen, het herbevestigen door de partijvoorzitters van het cordon sanitaire, het publiceren van, voor het Vlaams Blok, belachelijk lage opiniepeilingen, de acties van de Domiens tegen het Vlaams Blok te Oudenaarde, de fysieke bedreigingen door de franskiljons te Ronse, in Gent de campagne van Deblokkeren een organisatie van tientallen verenigingen dikwijls vertegenwoordigd door dezelfde spreekwoordelijke drie man en een paardenkop, de skinheads op het Belfort met hun oproep om wijs te stemmen, de publicaties in allerhande tijdschriften van Kerk en Leven tot en met de magazines van de kleurvakbonden die met een progressief betuttelend vingertje hun leden op het hart drukten dat voor het Vlaams Blok stemmen gelijk stond met de werklozen hun dop afnemen, de pensioenen verlagen, de gehandicapten en anders geaarden uitsluiten, de vrouwen terug aan het fornuis ketenen, de jongerenfuiven verbieden en nog meer van dat fraais.

Dit alles en nog veel meer, Collega's, heeft niet kunnen beletten dat op 8 oktober laatstleden het Vlaams Blok als dé overwinnaar uit de kiesstrijd gekomen is. De zoveelste spetterende overwinning op een rij. In de Oost-Vlaamse provincieraad een verdubbeling van het aantal zitjes, van 6 naar 12 !

Wekt dit bij mij geen euforische gevoelens op, ik kan toch niet ontkennen dat hier een tevreden man staat.

DEBATTEN

De reacties waren legio. Bepaalde kranten pakten uit met een rouweditie. Anderen hadden als troost toch ergens een dorpje gevonden waar het Vlaams Blok iets minder gescoord had. Sommige politici gaven murw geslagen toe dat ze er niets meer van begrepen. Anderen stelden nu pas vast dat het cordon sanitaire niet werkt en nog anderen die te pas en te onpas beweren dat wij slapende onbenullen zouden zijn, hadden nog steeds niet door dat het Vlaams Blok er keer op keer in slaagt zijn programmapunten bovenaan op de politieke agenda te plaatsen.

Mijn hoop dat het zoveelste signaal van de burger eindelijk door de traditionele partijen begrepen zou worden, werd reeds kort na de voor de kleurpartijen rampzalige stembusuitslag tijdens het debat met de partijvoorzitters de bodem ingeslagen. Het veiligheidsprobleem of de vreemdelingenproblematiek waren niet meer aan de orde. Hoe het Vlaams Blok stoppen, dat was het thema.

De VLD wilde de kiesplicht afschaffen. De CVP zag meer heil in een wijziging van het kiessysteem.

Agalev stelde voor om het tij te keren door de vreemdelingen massaal stemrecht te verlenen. VU-ID had reeds vroeger de wens te kennen gegeven het Vlaams Blok gewoonweg te verbieden. Voorlopig is het de denkpiste van voorzitter Bourgeois die het blijkbaar gehaald heeft.

Het centrum van Pater Leman, dat rechtstreeks onder de bevoegdheid van eerste minister Verhofstadt valt, is onmiddellijk na de verkiezingen met een bundel klachten tegen het Vlaams Blok naar de rechtbank getrokken om, wat in het stemhokje niet gelukt is, te pogen van de magistratuur te bekomen : namelijk het elimineren van het Vlaams Blok.

Mijnheer de Voorzitter, Collega's,

Zoals reeds eerder in het verleden moet ik andermaal verwijzen naar de socialistische minister van Binnenlandse Zaken, Luc Van den Bossche, die in een interview in De Gentenaar van 16 oktober laatstleden verklaarde dat het nu eens gedaan moet zijn met die zever, dat het cordon sanitaire niet werkt, dat men met het Vlaams Blok in het debat moet treden en dat de meerderheden op gemeentelijk en provinciaal vlak er beter zouden aan doen de commissie-voorzitterschappen niet uitsluitend aan de meerderheid, maar volgens het stelsel D'hondt, aan de politieke fracties toe te wijzen zoals reeds in het federaal en het Vlaams parlement gebeurt.

Als democratische partij kan het Vlaams Blok niet anders dan het voorstel van minister Van den Bossche toejuichen. Meer zelfs. Wij stellen voor om het democratisch gehalte van ons huishoudelijk reglement nog meer op te waarderen door aan alle politieke groepen, wat hun getalsterkte ook weze, het statuut van fractie toe te kennen.

De houding van het Vlaams Blok ten overstaan van de provincies is genoegzaam bekend : wij zijn niet tegen de provincies als dusdanig, maar wij zijn in een moderne Vlaamse staat voor de hertekening van het bestuurlijk middenveld, waar dit moet uitmonden in een sereen en democratisch debat.

Mijnheer de Voorzitter, Collega's,

U herinnert zich beslist nog levendig de periode kort voor de provincieraadsverkiezingen. Om het kiesvee gunstig te stemmen, staken zowel de ministers van het federale als van het Vlaamse niveau mekaar de loef af met alle mogelijke verklaringen, beginnende met de algemene belastingverlaging over gratis vervoer, Zilverfonds, verlaging werknemersbijdrage, verhoging van de kleine pensioenen met 1 000 BEF, afschaffing van kijk- en luistergeld, energiecheques, minder werkdruk, hogere lonen en weet ik nog veel. Na 8 oktober viel plots de stilte in. Of neen, eigenlijk nog niet. Er werden her en der verklaringen afgelegd dat het allemaal nog zo een vaart niet ging lopen. Men zou wel zien binnen vier, vijf of zes jaar! Voor de rest, vooral het kijk- en luistergeld niet vergeten te betalen, zoniet wacht er een fikse boete.

De Oost-Vlamingen echter hoeven zo lang niet te wachten ; nu de stemmen geteld zijn en de buit binnen is, wordt uit een ander vaatje getapt. De nieuwbakken deputatie bedankt de kiezers voor het in haar gestelde vertrouwen met een fikse belastingsverhoging.

Laat ons de begroting eens nader bekijken. Het dienstjaar 2001 vertoont een tekort van 355 450 000 BEF. Dat is nog 4 000 000 BEF meer dan het tekort dat ook reeds op de begroting van vorig jaar te zien was, dit ondanks het fors optrekken dit jaar van de provinciebelastingen in Oost-Vlaanderen met 669 071 877 BEF.

En dat men ons niet komt vertellen dat minister Sauwens aan de basis ligt van deze belastingverhoging. Slechts 226 765 000 BEF kan worden toegeschreven aan de vermindering van het Provinciefonds plus het verdwijnen van het uitzonderlijk dividend Gemeente-Holding ten belope van 85 000 000 BEF. De resterende 360 000 000 BEF komt volledig op de verantwoordelijkheid van deze deputatie.

De begroting 2001 vertoont eveneens een paar forse stijgers, 93 000 000 BEF voor de administratie, waarvan de werknemersbijdrage voor de sociale zekerheid stijgt van 20 000 000 BEF in 2000 naar 63 000 000 BEF in 2001.

Wie meer wil vernemen over deze toch wel merkwaardige stijging kan terecht op pagina 46 van de toelichtingen onder nr. 197 : raming van de werknemersbijdrage voor sociale zekerheid.

Zéér verhelderend als je het mij vraagt !

Nog twee in het oog springende stijgers zijn enerzijds het onderwijs met 100 000 000 BEF, waarvan de weddetoelagen, de stijgende personeelskosten, allesbehalve volgen. En anderzijds de recreatie en de sport, eveneens goed voor een stijging van ongeveer 100 000 000 BEF, met als gevolg een stijgende schuldenlast.

Mijnheer de Voorzitter, Collega's,

Als wij de evolutie van de provincieschuld nader bekijken, zien wij dat de deputatie haar best doet om ons een optimistisch beeld op te hangen. Door alleen de reeds opgenomen leningen in de tabel op te nemen en de nog op te nemen leningen in een afzonderlijke tabel, krijgt men een vertekend beeld. Ik beweer hier echter niet dat de deputatie aan een poging tot verduisteren doet.

Ten slotte, Collega's, moet ik vaststellen dat het financieel beleidsplan niet ernstig geraamd is.

De investeringen voor 2001 zijn begroot op 2 296 836 000 BEF. Van 2002 tot en met 2004 uniform op 1 080 000 000 BEF, een bedrag dat onwaarschijnlijk laag is vergeleken met de investeringen van 2001.

In Gent zegt men : "Ze hebben er met hun klak naar gegooid!"

Om af te sluiten nog dit : er is één constante in de financiële evolutie van de Oost-Vlaamse finances : ze gaan jaarlijks ongeveer 400 000 000 BEF achteruit.

Mijnheer de voorzitter, Mijnheer de gedeputeerde,

Onze verdere vragen en bezwaren zullen aan bod komen bij de artikelsgewijze bespreking van de begroting.

Dank u.

Applaus Vlaams Blok

De heer voorzitter

Het woord is namens Agalev aan de heer Patrick Gillis, zoals fractieleider Lockefeer mij heeft aangekondigd. Mijnheer Gillis, u hebt namens uw fractie het woord.

De heer Gillis

Voorzitter, Collega's,

De nieuwe collega's die ervaring hebben in het voeren van begrotingsbesprekingen omdat ze ofwel een gemeentelijk mandaat bekleden of parlementaire ervaring hebben, zullen waarschijnlijk wat verwonderd zijn te constateren dat de provinciale begrotingsbesprekingen zich uitspreiden over vier volle weken en een tiental zittingen in beslag nemen.

Zelf zetel ik sinds een aantal jaren in deze provincieraad en ik herinner mij dat zowel in 1991 als in 1994, telkens bij de start van een nieuwe legislatuur, hier door verschillende leden, en ex-gedeputeerde Wille was daarin een voortrekker, een pleidooi werd gehouden om deze besprekingen bij te sturen.

De raad zal met mij moeten vaststellen dat dit tot op heden niet is gelukt. We hopen dat het gedurende deze legislatuur wel mogelijk zal zijn om aan deze begrotingszittingen te sleutelen.

De begrotingsmarathon die nu bezig is, zweeft daarenboven ook nog voor een groot deel in het luchtledige. Wat voorligt is immers geen echte begroting. Het is tijdens de verschillende commissievergaderingen tot in den treure herhaald, dat het om een overgangsbegroting gaat, een technische begroting. Op de echte begroting, en nog veel belangrijker, het beleidskader, de beleidsplannen, is het wachten tot maart, misschien april.

Vanuit de Agalev-fractie vinden wij dit vreemd.

DEBATTEN

Daar waar in een grote stad als Gent men erin slaagt om na het afsluiten van een coalitieakkoord binnen de 14 dagen een beleidstekst te produceren moeten we vaststellen dat dit op Oost-Vlaams niveau niet kan.

We stellen ons vanuit de Agalev-fractie dan ook de vraag wat deze driepartijencoalitie bindt, op basis van welke overwegingen men ervoor heeft gekozen om terug met elkaar een coalitie te sluiten. Grote liefde, gelijkgestemdheid, natuurlijke affiniteit zal het in elk geval niet geweest zijn.

Het gehakketak waarmee de verdeling van de mandaten in vzw's, intercommunales en huisvestingsmaatschappijen hier 14 dagen geleden is doorgedaan, gaf niet echt het beeld van een hechte ploeg. Het was duidelijk elk voor zich en God voor ons allen.

Misschien wordt er wel aan hetzelfde zeel getrokken, maar het is in elk geval niet in dezelfde richting. Het lijkt er dan ook sterk op dat het enige cement dat deze drie partijen bindt, de orders vanuit de nationale hoofdkwartieren zijn. Orders die erop neerkwamen dat om nergens uit de boot te vallen men in vier provincies tot een CVP-VLD-SP-coalitie moest komen. Met of tegen de goesting, los van het gegeven of het mathematisch wel nodig was.

Maar laten we terugkeren tot het voorliggend begrotingsdocument.

Voorzitter, Collega's,

Niet alleen is het wachten tot maart op een echte begroting, bovendien moeten we vaststellen dat verschillende onderdelen niet zouden misstaan in een Javaans schimmenspel. Zo is het voor onze fractie niet duidelijk of we tijdens deze besprekingen al dan niet de discussie moeten aangaan over een aantal begrotingsartikels, omdat we gewoon niet weten hoe reëel ze zijn, hoe echt hun inschrijving in deze begroting wel is.

Misschien een tweetal voorbeelden : in deze technische begroting staat 110 miljoen ingeschreven voor de aankoop van een deel van de Boelwerf. Op vragen in de commissie bleek echter dat de deputatie nog niet weet of ze écht van plan is om een stuk van de Boelwerf aan te kopen, of ze dit écht overweegt, wat ze eventueel met dit stuk onroerend goed zou willen doen, ... Gisteren werd er door gedeputeerde De Buck met geen woord over gerept. Vraag bij ons natuurlijk is : Is een discussie over dit punt tijdens deze begrotingsbesprekingen dan zinvol of niet ?

Een zelfde verhaal over het artikel 56100/126-01 waar 500 000 BEF is ingeschreven voor het betalen van een opstalvergoeding voor de Huysmanhoeve. Ook hier speelden twee gedeputeerden in commissie maandagavond de bal door naar een afwezige derde. Wil dit zeggen dat de deputatie inderdaad van plan is om het dossier Huysmanhoeve door te zetten ? Wat is de betekenis van de overheveling van de sector economie en externe betrekkingen naar de sector toerisme, wat is er veranderd qua inhoud en opzet ?

Over welke opstalovereenkomst heeft men het ? Dezelfde die tot twee keer toe geschorst en vernietigd is door de hogere overheid of een nieuwe, ... Het is en blijft onbekend. Ondanks vragen in de commissie en ook gisteren, was daarover geen duidelijkheid te horen vanwege de eerste gedeputeerde.

Voorzitter, Collega's,

Als oriënterende vragen op de voorbereidende commissies zelfs geen klaarheid brengen over de vraag of de inschrijving van de bepaalde artikels en kredieten al dan niet bewust gebeurde, ze al dan niet een beleidsintente inhouden, hoe zinvol is het dan om hierover het debat aan te gaan ?

Gelukkig zijn er in de voorliggende begroting ook zaken die aan duidelijkheid niets te wensen overlaten. Een van die zaken is dat de belastingen drastisch omhoog gaan en gezien we op 13 december ook de aanslagvoeten ter stemming voorgelegd krijgen, mag men ook aannemen dat de deputatie het althans over dit aspect van de begroting roerend eens is.

De deputatie zal natuurlijk beweren dat deze belastingverhoging nodig is om de mindere ontvangsten van het Provinciefonds te compenseren. Een minderinkomst van 223 miljoen compenseren door 670 miljoen extra belastingen te begroten is echter wel een zeer ruime marge. Een netto belastingverhoging van ± 450 miljoen en een stijging van de belastingdruk met 82,89 % ten opzichte van 1995 is wel een zeer opmerkelijk gevolg van het liberaal verkiezingssucces van 8 oktober. Het is natuurlijk ook mogelijk dat Clio, de muze van de geschiedenis, gewoon zin had in een grapje.

Naar onze bescheiden mening zou de VLD haar versterkte positie beter gebruiken om een aantal plannen op te bergen en een aantal toekomstige uitgaven te schrappen in plaats van de belastingen te verhogen.

Voorzitter, Collega's,

Laat het duidelijk zijn dat wij vanuit de Agalev-fractie niet principieel gekant zijn tegen een belastingverhoging. Alleen moet deze dan wel verantwoord zijn, moet een belastingverhoging in functie staan van een beleid dat men wil voeren. De belastingverhoging die men op 13 december ter stemming voorlegt, voldoet niet aan dit criterium.

Deze belastingverhoging is immers nodig voor de afbetaling van de zeer zware investeringslast en om de inschattingsfouten en folietjes van de deputatie uit het verleden te dekken.

Had men iets meer zelfkritisch bestuurd, dan had men de belastingverhoging zelfs kunnen vermijden.

Om elk van de drie meerderheidspartijen tevreden te stellen heeft men in de vorige legislatuur immers nodeloos een loodzwaar investeringsprogramma opgezet waarvan de leningslast pas nu begint door te wegen en dat is iets anders dan het ambitieus beleid dat is gevoerd.

Er moet echter worden vastgesteld dat verschillende investeringsdossiers op de sporen werden gezet op basis van totaal irrealistische uitgangspunten en belangrijker uitgangscijfers.

Of men elkaar in de vorige coalitie bewust heeft willen misleiden of men gewoon lichtzinnig heeft gehandeld, is voor mij onduidelijk. Maar wat te denken van bijvoorbeeld een dossier Bank van de Arbeid waar de renovatie uiteindelijk ruim tweemaal duurder zal uitvallen dan oorspronkelijk begroot en dat is bij minimale realisatie van de verschillende ter tafel liggende renovatieplannen.

Een zelfde doemscenario voorspellen wij trouwens voor het 50 meter zwembad in Wachtebeke. Als we vanuit onze fractie vaststellen dat een 50 meter zwembad in Amsterdam, een vijftal jaren geleden gebouwd, bijna 40 miljoen gulden heeft gekost, dus ± 800 miljoen frank is, dan zal het ons benieuwen hoe de nieuwe gedeputeerde binnen de enveloppe van 450 miljoen zal kunnen blijven. Waarschijnlijk vraagt men zich dat in zijn partij ook af.

Andere investeringsdossiers waren en zijn in feite niet meer dan folietjes. Welk raadslid kan bijvoorbeeld de aanleg van een provinciaal golfterrein in Puyenbroeck steunen ter, en ik verzin niets, democratisering van de golfsport ? Welke Oost-Vlaming voelt er zich in hemelsnaam tekort gedaan omdat hij of zij niet kan gaan golfen ?

Enerzijds stellen we vast dat men door de verhoging van de ABP op een meerinkomst rekent van 170 miljoen. Anderzijds stellen we vast dat dit golfterrein ± 150 miljoen zal kosten, waarvan er nu een eerste schijf van 70 miljoen staat ingeschreven.

Ik weet niet of dit materie is voor een provinciaal referendum, maar ik zou het de VLD, SP en CVP in het kader van het communicatiebeleid eens aan de kiezers willen zien uitleggen waarom ze het nodig vinden dat elk Oost-Vlaams gezin 200 BEF moet op tafel leggen voor een provinciaal golfterrein en dan laten we de exploitatiekosten nog buiten beschouwing.

Misschien kunnen we via onze provinciale website en via de terugstuurstrook van Oost-Vlaanderen Informeel eens naar de reacties van de Oost-Vlaming peilen. Wij vinden het golfterrein in elk geval geldverspilling en in feite een typisch item wat deze legislatuur, deze coalitie en de vorige coalitie typeert. Vandaar dat we vanuit de Agalev-fractie dan ook de VLD oproepen om zorgzaam met belastinggeld om te springen en het niet weg te gooien aan een golfterrein.

Vandaar dat we vanuit de Agalev-fractie dan ook de SP oproepen om sportbeleving in het algemeen te democratiseren en daar 170 à 150 miljoen in te pompen in plaats van zich te richten op iets overbodigs als golf.

Tot slot nog enige bedenkingen bij de toespraak van gedeputeerde De Buck gisteren. We zullen er geen doekjes om winden : we zijn teleurgesteld.

- De kritiek op de vermindering van het Provinciefonds is terecht, maar hoe gênant is het dan niet om via de begroting vast te stellen dat we al jarenlang inkomsten aan onze neus hebben laten voorbijgaan uit eigen beweging. We moeten ons natuurlijk niet als huismelkers gedragen, maar het is toch ongelofelijk dat CEVI jarenlang belachelijk weinig huur diende te betalen voor de kantoorpanden in de Nederpolder. In plaats van 500 BEF/m² - in Gent toplocatie - wordt de huur nu opgetrokken naar 3 000 BEF/m², wat nog altijd een civiel prijsje is. Het is in elk geval goed voor een jaarlijkse meerinkomst van $\pm 3,4$ miljoen. Hoeveel jaren is CEVI al huurder ? Hoeveel huur zijn we al misgelopen ? Ik denk dat CEVI daar al een 12 à 15 jaar op die locatie zit, dus men kan rekenen.

DEBATTEN

- Een andere zaak waarin we teleurgesteld zijn, is het duurzaamheidsaspect. Hoe mooi het woord duurzaamheid met regelmaat in de mond werd genomen - er werd zelfs expliciet gesproken over principes van duurzaamheid inzake milieuvergunningen – we moeten jammer genoeg vaststellen dat het woord weinig om het lijf heeft voor deze deputatie. Deze deputatie heeft immers geen enkel probleem met het regulariseren, rechttrekken, het in orde brengen en witmaken van zwarte varkens en runderen. Niet één, maar tientallen bedrijven. Mocht de deputatie dit in de repliek op onze tussenkomst volgende week willen ontkennen, dan kunnen zij van ons een concrete namen- en adressenlijst verwachten.
- Het zal waarschijnlijk ook een voorbeeld van duurzaam beleid zijn dat gedeputeerde De Buck gisteren aankondigde dat 100 fietsen in Puyenbroeck aan vervanging toe zijn. Mogen wij ons afvragen wat men daar in hemelsnaam mee heeft uitgestoken ? Bij mijn weten zijn die fietsen maximum 3 jaar oud en kunnen ze al onmogelijk versleten zijn. Kan de deputatie ons uitleggen in wat onze Puyenbroeck-fietsen verschillen van deze die men in het nationaal park de Veluwe in Nederland kan huren ? Park waar de fietsen meer dan 10 jaar meegaan. Het zijn kleine dingen, die 100 fietsen, maar als men al die uitgaven optelt ...
- Evengoed zijn wij teleurgesteld dat gisteren geen enkele maal sprake was van het provinciaal milieubeleidsplan en als we naar de begroting kijken en verschillende kredieten optellen komen wij ook aan een onvoldoende groot krediet om het ontwerp milieubeleidsplan dat eenmaal in de commissie is geweest, maar waar geen enkele meerderheidspartij zich rond heeft geëngageerd, uit te voeren en dan maar in het eveneens gisteren uitgedeeld jaarverslag 1999 schrijven dat het ontwerp klaar is. Wie draait men hier een rad voor de ogen ? Zichzelf of de buitenwereld ? En zo zouden we nog een tijdje kunnen doorgaan.

Voorzitter, Collega's,

Zowel de voorliggende begroting als de toelichting vanwege de deputatie gisteren beschouwen we als een valse start van deze legislatuur. Rond verschillende aanzienlijke begrotingsposten hangt er zelfs na vragen in de commissie en de toelichting gisteren, een behoorlijke mistbank. Een beleidsvisie, een plan, een iet of wat begeisterend project is er niet of nog niet. Extra inkomsten uit verhoogde belastingen moeten dienen om folietjes en misrekeningen te bekostigen.

We hopen dan ook dat deze deputatie zich de komende weken eens grondig zelfkritisch opstelt en dat hier in maart iets substantiëler ter tafel komt.

Vandaar dat de Agalev-fractie in haar tussenkomsten tijdens deze begrotingszittingen duidelijk zal maken wat zij verwacht van deze maartbegroting, van welk beleid de toekomstige begroting de vertaling moet zijn.

Ik dank u.

De heer voorzitter

Dank u wel, Mijnheer Gillis.

TOESPRAAK NAMENS VU-ID

Mevrouw Storms

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

U zal het mij waarschijnlijk niet kwalijk nemen dat ik bij mijn allereerste toespraak in deze raad even terugblik op de verkiezingen van 8 oktober. Deze verkiezing heeft voor een totale vernieuwing van onze VU-ID-fractie gezorgd. Het is alsof er een fee is langs geweest die de heren Jaak Taghon en Gust Persyn heeft omgetoverd in twee jonge dames. Of het een goede of slechte fee was, laat ik liever aan jullie oordeel over. Ik wil van deze gelegenheid gebruik maken om Jaak en Gust te danken voor hun werk dat zij vanuit de toen ook zeer bescheiden fractie in deze raad hebben verricht. Ik weet dat hun afscheid hen zwaar is gevallen. Zij zijn nog steeds met hun hart bij de provincieraad. Hun aanwezigheid op de publiekstribune bewijst dit.

Gegroet, Heren, en dank u wel voor uw steun.

Spijtig genoeg heeft de verkiezingsfee niet voor een verdubbeling van het aantal VU-ID-verkozenen in deze raad gezorgd. Zou het dan toch de stoute fee zijn die is langs geweest ? Wij kunnen inderdaad niet om het objectieve gegeven heen : wij zijn met twee, twee neofieten dan nog wel in deze raad.

Mijnheer de Voorzitter, ik zal mijn allereerste toespraak die ik hier als kersvers provincieraadslid én fractieleider houd, opbouwen rond drie punten, namelijk : onze eerste indrukken van deze provincieraad, de rol en de toekomst van de provincie en tot slot de voorliggende begroting.

Ten eerste, onze eerste indrukken.

De stemlokalen waren nauwelijks gesloten, nog niet alle stemmen waren geteld, toen de VLD, CVP en SP in het provinciehuis de voortzetting van hun coalitie aankondigden. Een afspiegeling van de coalitie op federaal of Vlaams niveau zat er blijkbaar niet in, hoewel dit rekenkundig wel mogelijk was. Maar blijkbaar hadden de coalitiepartners een knus huishouden en wilden zij dit zo houden. Hun huis is wel wat kleiner geworden. De kleur is wel wat blauwer geworden en één oranje zitje is ingeruild door een blauw. Of deze monstercoalitie van 65 op de 84 zetels - een ware aanfluiting van de democratie - een knus huishouden zal blijven, lijkt mij zeer de vraag. Het kluchtjesspel waar mijn fractie op de tweede zitting van deze raad toeschouwer van was, doet anders vermoeden. De manier waarop de fractieleiders van de coalitiepartners hun huiswerk hadden gemaakt, de manier waarop de SP- en VLD-fractieleiders ruzieden om een postje, lijkt mij nu reeds een teken aan de wand te zijn. Nochtans waren er toch voldoende mandaten te verdelen, zoals bijvoorbeeld in Inzo en de Gemeentedienst van België, beiden in vereffening maar veelzeggend niet begeerd.

Een dergelijke monstercoalitie maakt het besturen misschien wat comfortabeler, maar men moet de kwalijke emanaties er blijkbaar bijnemen. Uit de mond van een kersvers provincieraadslid kan het misschien verwaand klinken, ik noem het eerlijk en vrij mijn gedacht zeggen : de eerste vergaderingen van deze provincieraad hebben geen diepe indruk op ons gemaakt.

Mijnheer de Voorzitter, Heren Gedeputeerden,

Wij zijn een jonge fractie, optimistisch en open voor de toekomst. Wij zouden VU-ID niet zijn, als wij ook geen positieve eigenschappen van deze raad hadden ontdekt :

- De gedeeltelijke vernieuwing van deze raad.

De gouverneur merkte het ook reeds op : 42 van de 84 raadsleden is nieuw verkozen. Zoveel nieuw bloed kan deze raad enkel maar bruisender maken, gonzend van nieuw leven. Hetgeen voor de ancients - wiens ervaring ik heel erg respecteer - zo evident is, zal dit voor de nieuwverkozenen niet zijn. Deze vernieuwing zien wij als een uitdaging voor deze raad.

- De verdubbeling van het aantal vrouwen in deze raad, van 13 naar 26, dit is 31 %. Bijlange nog niet het ideaal, een paritaire samenstelling, maar toch een stap in de goede richting. Laat mij toe, Heren Gedeputeerden, Mijnheer de Voorzitter, om even het resultaat van een rekensommetje aan jullie voor te leggen. In de VLD-CVP-SP-coalitie tel ik 20 vrouwen op de 65 raadsleden, dit is bijna éénderde. In de bestendige deputatie tel ik geen enkele vrouw. Heren Gedeputeerden, gelijke kansen is meer dan een commissie Gelijke Kansen, gelijke kansen is meer dan een reglement op de samenstelling van adviesraden, is meer dan de uitreiking van de Provinciale Prijs Gelijke Kansen. Voor deze prijs is de bestendige deputatie alvast niet genomineerd.

- De houding van de voorzitter.

Als muziek in de oren klonken de haast plechtige woorden van de voorzitter van deze raad dat hij de voorzitter van de hele raad zal zijn, zowel van de meerderheid als van de minderheid. Of de voorzitter zijn belofte zal houden, weten wij nog niet, maar goed, we willen even goedgegelovig zijn. Om deze provincieraad optimaal te laten functioneren zijn een minimum aan democratie, een minimum aan respect en een minimum aan politieke hoffelijkheid tegenover de oppositiepartijen, hoe klein ze ook zijn, een basisvereiste. Wij zullen alvast vanuit onze VU-ID-fractie constructief meewerken waar het kan en eigen accenten leggen waar het moet.

Het tweede punt dat ik hier wil aansnijden is de toekomst of de toekomstige rol van de provincie.

De gouverneur heeft er in zijn toespraak reeds op gewezen. Het aantreden van deze raad situeert zich op een decisief moment van de geschiedenis van de 10 Belgische provincies. Inderdaad, op 17 oktober 2000, amper 10 dagen na de verkiezingen, heeft premier Verhofstadt het Lambermont- of Sint-Hedwigakkoord voor het parlement uit de doeken gedaan. Dit akkoord voorziet onder andere in de overheveling van de gemeente- en provinciewet naar de gewesten, een operatie - het moet gezegd - waarin eigenlijk al voorzien was in het Sint-Michielsakkoord van 1993.

DEBATTEN

Deze bevoegdheidsoverdracht roept bij de gouverneur heel wat vragen op over de rol en de organisatie van de provincie en niet in het minst over zijn eigen ambt. Deze vragen zijn terecht, maar vertolken hopelijk niet een angst voor veranderingen.

Voor de alliantie VU-ID was de regionalisering van de gemeente- en provinciewet een conditio sine qua non om te komen tot een optimale organisatie van het binnenlands bestuur in Vlaanderen. Dat zullen mijn voorgangers in deze raad u ongetwijfeld hebben duidelijk gemaakt. Enkel een overheveling van de bevoegdheid kan de regelgeving nauwer doen aansluiten bij de politieke cultuur en de opvattingen inzake overheidsmanagement zoals die in Vlaanderen leven. Eenmaal de regionalisering van de gemeente- en de provinciewet op 1 januari 2002 een feit zal zijn, kan de interne staatsvorming van Vlaanderen eindelijk beginnen. Er treden boeiende tijden aan.

Hoe zal de Vlaamse regering haar nieuwe bevoegdheid invullen ?

Een begin van antwoord vinden we in het regeerakkoord van de Vlaamse regering en in de beleidsnota Binnenlandse Aangelegenheden van Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden

Johan Sauwens.

Het regeerakkoord neemt, als uitgangspunt van de bestuurlijke organisatie het subsidiariteitsbeginsel. Dit betekent dat de beleidsbeslissingen genomen worden op het meest functionele niveau en zo dicht mogelijk bij de burger. De gemeente krijgt daarbij een centrale plaats. Het Vlaams regeerakkoord bepaalt verder dat er op korte termijn duidelijkheid moet komen over de kerntaken van de beleidsniveaus in Vlaanderen.

Vlaams minister Sauwens heeft op een vergadering van de parlementaire commissie van Binnenlandse Aangelegenheden, Huisvesting en Stedelijk Beleid van 25 mei jongstleden gesteld dat bij de afbakening van de kerntaken twee principes zullen gelden : het herstel van het primaat van de politiek en het subsidiariteitsbeginsel. Vanuit de democratische legitimiteit wil hij een grotere verantwoordelijkheid toekennen aan de verkozen mandatarissen. Hij vervolgt, en ik citeer letterlijk : "Deze uitspraak is niet zonder betekenis voor het debat over de provincies." "Daarnaast", stelt hij, "moet de bestuursopbouw vanonder uit gebeuren : vanuit het niveau dat het dichtst bij de burger zelf staat, het gemeentelijk niveau." Welke rol de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden voor de provincie ziet weggelegd, wordt in zijn beleidsnota verduidelijkt. Laat mij opnieuw toe om letterlijk te citeren : "De provincie heeft als intermediair niveau de bevoegdheid om de politieke keuzes te maken die op gemeentelijk, noch op Vlaams niveau kunnen worden genomen. Een profilering van het intermediaire niveau door een uitbreiding van taakinfilling die aansluit op lokale omstandigheden is strijdig met het beginsel van de subsidiariteit. Het intermediaire niveau kan daarom enkel optreden op basis van toegewezen bevoegdheden en taken. Deze kunnen verschillen van gebied tot gebied in functie van specifieke omstandigheden."

Of met andere woorden : het intermediaire niveau krijgt specifieke bovenlokale opdrachten toegewezen. Hoe deze krijtlijnen verder zullen worden uitgewerkt en hoe de kerntaken zullen worden gedefinieerd, zal de toekomst uitwijzen. Dit thema zal nog heel wat stof doen opwaaien en intense discussie binnen en tussen de politieke partijen én ook tussen de verschillende beleidsniveaus vergen. Dat is zeker.

Dat er zelfs binnen de Vlaamse regering geen eensgezindheid heerst over de richting die men uit wil met de provincie, bleek uit de persmededeling die de Vlaamse regering op 30 juni jongstleden verspreidde na de principiële goedkeuring van het voorontwerp van decreet op de intergemeentelijke samenwerking. De Vlaamse regering opteert in het ontwerpdecreet voor zogenaamde "zuivere" intercommunales, waar in principe dus uitsluitend de gemeenten deel van uitmaken.

De vraag naar de rol van de provincie in die intergemeentelijke samenwerking schuift de Vlaamse regering voor zich uit. Deze zal worden uitgeklaard in de kerntakendiscussie over de rol van de provincie in het bestuurlijk landschap. Wij wachten met spanning het advies van de Hoge Raad voor Binnenlands Bestuur af. Want wie weet, Collega's Fractieleden, was het wel de laatste keer dat er om mandaten in de intercommunales kon gekibbeld worden ?

Wat is het standpunt van VU-ID in het hele debat ?

Wij vertrekken van drie politieke bestuursniveaus : de gemeente, Vlaanderen en Europa. De gemeente is en blijft voor ons de belangrijkste leefkern waarin elke mens leeft, werkt, zich beweegt en waar hij zijn politieke rechten uitoefent. Wij beseffen nochtans dat een bestuursniveau tussen Vlaanderen en de gemeente noodzakelijk is als men de afstand tussen de gemeente en Vlaanderen niet al te groot wil laten worden.

VU-ID is voorstander van een tussenniveau met toegewezen bevoegdheden. Het uitwerken en toewijzen van een consequent en eenduidig takenpakket voor de provincies moet vertrekken van volgend principe : enkel zaken die niet beter of even goed op Vlaams of op lokaal niveau kunnen worden geregeld, moeten ook, of enkel, op provinciaal niveau worden aangepakt.

De provincie hoeft inderdaad niet op alle beleidsdomeinen activiteiten te ontplooiën. In de taken die wij voor de provincie zien weggelegd, onderscheiden we drie types :

- 1) streekgebonden materies uniek aan één provincie ;
- 2) ruimtelijk gebonden beleidsmateries ;
- 3) taken van medebewind en ondersteunende taken tegenover lokale besturen.

Ten eerste, de streekgebonden materies.

Streekgebonden materies zijn uniek voor elke provincie. Omdat ze eigen zijn aan één provincie kan het gebeuren dat het overgrote deel van de Vlaamse volksvertegenwoordiging niet of slechts matig geïnteresseerd is in deze materie. Deze streekgebonden materies zijn vanzelfsprekend geen exclusieve provinciale bevoegdheid. Toch is het aangewezen dat de provincie rond deze materies een eigen beleid ontwikkelt en de eigen bevoegdheden maximaal benut om dit beleid in daden om te zetten. De provincie kan bij de andere besturen aandringen om eveneens maatregelen te nemen in functie van de provinciale beleidsdoelstellingen. Ik denk dan voor Oost-Vlaanderen aan de Gentse kanaalzone.

Ten tweede zijn er de ruimtelijk gebonden beleidsmateries.

Ruimtelijk gebonden beleidsmateries zijn zaken waarmee elke provincie geconfronteerd wordt, maar die telkens toch ook weer fundamenteel verschillen.

We denken dan onder meer aan ruimtelijke ordening, mobiliteit en waterlopenbeheer. Deze materies overschrijden de gemeentegrenzen, maar zijn anderzijds toch aan de plaatselijke ruimtelijke situatie gebonden. Het zijn bovendien materies die vaak te complex en te uitgestrekt zijn om enkel en alleen op lokaal niveau behandeld te worden. Een globale Vlaamse aanpak zou hier onvermijdelijk leiden tot standaardisering en een gebrek aan afstemming op de lokale noden. De provincie heeft daarom in die materies een taak naast, en in samenwerking met, de andere overheden.

En ten derde zien wij de taak van medebewind en ondersteuning ten opzichte van de lokale besturen.

De provincie moet niet alleen een rol spelen als bovengemeentelijke koepel, ze moet ook het beleid van de Europese, federale en Vlaamse overheid vertalen en actief ondersteunen naar de gemeenten toe.

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Wij zijn van oordeel dat er bij de interne staatshervorming niet over één nacht ijs gegaan mag worden. De provincie moet omwille van haar democratisch verkozen karakter meer bij het beleid betrokken worden. Volgens VU-ID is deze houding de enige juiste en moet die consequent worden toegepast.

Op dit moment functioneert het provinciebestuur nog te veel als een "melkkoe" die vaak geld geeft aan wie erom vraagt, onder meer aan de GOM en de intercommunales, terwijl zij anderzijds beleidsmatig weinig bij het actieterrein van de verschillende instellingen betrokken is.

De provincie moet, net als elk ander bestuursniveau, een duidelijk omschreven takenpakket toegewezen krijgen. Enkel wanneer in het bestuurlijk landschap de weg ondubbelzinnig is aangeduid, zullen de burgers niet meer verdwalen en zullen ze met hun vragen en problemen onmiddellijk bij het juiste loket terecht komen. Dat is het toch wat wij allemaal willen. De provincie moet in dit debat ernstig meedenken, zodat zij bij de burgers bekend én bemind wordt.

Tot slot, Mijnheer de Voorzitter, de begroting.

Ik zal niet ontkennen dat de ontwerpbegroting 2001 die hier ter goedkeuring voorligt, voor mijn totaal vernieuwde fractie waarschijnlijk nog heel veel geheimen bevat. U zal het mij dan ook niet ten kwade duiden dat ik deze begroting niet ten gronde inga.

Zelfs indien ik een begrotingsspecialist zou zijn, dan nog zou ik mijn bespreking uiterst kort kunnen houden, want hoe kan immers een begrotingsdebat ten gronde worden gevoerd, wanneer een algemene beleidsverklaring ontbreekt, wanneer men niet weet welke beleidsintenties de gedeputeerden hebben voor de komende legislatuur ? De voorliggende begroting is bijgevolg niet meer dan een cijfermatig gegeven.

DEBATTEN

Ik kan onmogelijk aannemen dat de huidige coalitie onvoldoende tijd had om zijn beleidsintenties op papier te zetten. De huidige coalitie is immers de voortzetting van de vorige en de snelheid waarmee deze is gevormd, doet enkel maar vermoeden dat allen het reeds voor de verkiezingen eens waren samen door te gaan.

Ik ben zeer blij dat ik niet voor de meerderheid in deze provincieraad zetel, want ik zou het er zeer moeilijk mee hebben om een begroting klakkeloos goed te keuren.

Ik zei het al, ik zal niet diep op de begroting ingaan. Toch kan ik niet omheen de verhoging van de belastingsdruk in onze provincie. Terwijl de Vlaamse regering onder leiding van minister-president Dewael, een VLD'er - dat weet u allemaal -, hemel en aarde beweegt om aan de inwoners van Vlaanderen een belastingsvermindering te kunnen toestaan, wil deze bestendige deputatie onder leiding van eerste gedeputeerde De Buck, behorend tot dezelfde politieke familie, de algemene provinciebelasting en de opcentiemen op de onroerende voorheffing verhogen. Deze operatie brengt de provincie blijkens het voorliggend ontwerp van begroting 669 000 000 BEF op.

Voor deze belastingverhoging verschuift de bestendige deputatie, zoals te verwachten was, zich achter de beslissing van de Vlaamse regering : door de afroaming van het Provinciefonds ontvangt Oost-Vlaanderen 230 000 000 BEF minder en ziet de bestendige deputatie zich dus eigenlijk gedwongen om de belastingen te verhogen.

Maar wat leert een eenvoudig rekensommetje ? Van de meerontvangsten uit de verhoging van de algemene provinciebelasting en de opcentiemen op de onroerende voorheffing - we spreken dus over 669 000 000 BEF - is slechts 35 % nodig, en geen 40 % zoals de eerste gedeputeerde gisteren voorhield, om de minderontvangst uit het Provinciefonds te compenseren.

Hoe wordt dan de overige 65 % van de belastingsverhoging, of 439 000 000 BEF, verantwoord ?

De bestendige deputatie verwees gisteren naar de stijging van een aantal vaste kosten en motiveerde voorts dat het budgettaire ondoenbaar is om ook in de nieuwe legislatuur een vernieuwend beleid te voeren zonder over bijkomende middelen te beschikken. Wel, ik vraag mij af welk vernieuwend beleid wordt bedoeld, want een algemene beleidsverklaring van de bestendige deputatie ligt immers heden niet voor. Hoe kan deze coalitie nog op een ernstige wijze de belastingsverhoging verantwoorden aan deze raad én aan haar kiezers ? Het is een echte schande dat u de gevolgen van een beslissing van de Vlaamse regering afwentelt op de rug van de gewone mensen en hen daarbij dan nog teveel durft te vragen.

Beste Collega's, Mijnheer de Voorzitter, Heren Gedeputeerden,

U zal het reeds begrepen hebben : wij kunnen onmogelijk dit ontwerp van begroting goedkeuren, niet omdat wij niet constructief willen meewerken, maar omdat wij niet enkel cijfers zonder enige visie en beleidsintenties erachter kunnen goedkeuren.

Mijnheer de Voorzitter, nog een kort slotwoordje.

Op de rondleiding voor de nieuwverkozenen, georganiseerd op initiatief van het bureau, kregen wij van u en van de eerste ondervoorzitter de boodschap - of was het een vaderlijke aanmaning ? - om een goede provincialist te worden. Wel, wij zullen ons best doen, maar zoals u hebt kunnen horen, zullen er nog zwaarwichtige argumenten nodig zijn.

Dank u.

Applaus

De heer voorzitter

Mevrouw Annelies Storms, het komt de voorzitter niet toe om zich uit te spreken over de inhoud van uw toespraak. Dat zal in het debat wellicht terugkomen. Maar het komt mij wel toe u een hartelijk compliment te geven voor de vorm van de toespraak en voor de manier waarop u dat hebt gedaan. U hebt dat zeker al aan het applaus gehoord. Niet iedereen zal het volstrekt met u eens zijn, maar men wou u wel complimenteren met de vorm van uw toespraak. Dat is zeker.

De heer voorzitter

Dan is nu het woord, nadat de oppositie aan het woord is geweest, volgens de traditie, aan de meerderheid. Men vindt de geschiedenis niet alle dagen weer opnieuw uit, al zouden sommigen dat soms wel willen doen. Ik bedoel er niks mee, mijnheer Abbeloos.

Eerst komt de grootste groep van de meerderheid aan het woord, namelijk de VLD die door fractieleider Johan Beke wordt vertegenwoordigd.

De heer Beke heeft het woord. Ik zou ook graag zeggen dat het uw maidenspeech is, maar de geschiedenis niet alle dagen opnieuw uitvindend, kan ik dat onmogelijk zeggen. Ik wens u wel goede vaart bij uw maidenspeech als fractieleider en die wensen van goede vaart zijn gemeend, Mijnheer Beke, geef mij de ironie toe.

De heer Beke

Dank u wel, Mijnheer de Voorzitter, zo hoort het ook in deze raad.

Mijnheer de voorzitter, Mijnheer de Gouverneur, Leden van de Deputatie, Collega's,

Er moet mij vooraf toch iets van het hart. Niet dat ik de bedoeling heb om nu een repliek te geven of te houden, maar de juistheid van de feiten die moeten ook gekend zijn. En wanneer daarstraks werd gezegd dat bij de verdeling, de toekenning van de mandaten, waarin de provincie vertegenwoordigd is, dat dat zou gepaard zijn gegaan met ruzie en gekibbel tussen de meerderheid. Ik moet dit formeel ontkennen, want dit is in harmonie gebeurd, in duidelijk overleg ...

Rumoer

... en zoals wij vooraf ook hadden afgesproken. Ik vind dat de waarheid ook zijn gang moet gaan. Het is namelijk zo dat wij ter zitting eigenlijk het slachtoffer waren van een soort technisch gebrek in die zin dat de lijsten waar wij over beschikten vaak niet in overeenstemming waren, waardoor wij inderdaad af en toe wel eens op een verkeerde golflengte zaten, maar dit was geen probleem en wij hebben dat ook waar het moest rechtgezet. Ik denk dat zulke gebeurtenissen ook behoren tot de levendigheid van de raad. Dit moet ook kunnen en ook tot de openbaarheid behoren, wij schromen daar niet voor, en diegene die daar iets anders willen in zoeken die zijn misschien wat meer uit op sensatie. Maar dat was het in elk geval niet.

Tot slot wil ik wat dat betreft zeggen dat wij het goed vinden dat de provincie vertegenwoordigd is in een aantal instellingen, organisaties en dergelijke meer, maar dat misschien in de toekomst ook die vertegenwoordiging naar buiten iets meer naar binnen zal moeten komen en dat we er dan hier het debat kunnen over voeren en dan gaan we echt naar de kern van de zaak, Collega's.

Mijnheer de voorzitter, Mijnheer de Gouverneur, Leden van de Deputatie, Collega's,

Voor u staat een trotse fractieleider. De provincieraadsverkiezingen van 8 oktober hadden tot resultaat dat de VLD - de Vlaamse Liberalen en Democraten - de grootste fractie werd in de Oost-Vlaamse provincieraad. Een historisch moment !

Neen, wij zijn niet euforisch, maar wel tevreden.

Het is een hart onder de riem te weten dat de kiezers achter ons programma staan, achter de vernieuwende politieke boodschap die wij als VLD uitdragen. Het plaatst ons evenwel ook voor een grotere verantwoordelijkheid in het Oost-Vlaamse provinciebeleid.

Collega's van de meerderheid, wij zullen loyale partners zijn in de totstandkoming en uitvoering van ons gemeenschappelijk beleidsprogramma. Daarin moet evenwel ruimte zijn voor de verschillende accenten. Als grootste beleidspartij willen wij de eigen klankkleur goed tot zijn recht laten komen.

Voorzitter, Collega's,

Het begrotingsvoorstel 2001 komt als emanatie van de nieuwe beleidsvoorstellen te vroeg. Dat weten wij. Wij beschouwen ze daarom als een technische begroting. De latere bespreking van de begrotingsaanpassingen, begin volgend jaar, zal ons toelaten de verschillende beleidsintenties voor de komende jaren duidelijk te formuleren, ze af te wegen en zonodig financieel bij te sturen.

De VLD wil evenwel nu reeds haar bezorgdheid uiten over de verdere evolutie van de provinciebegroting.

DEBATTEN

Uiteraard willen wij een beleid dat tegemoet komt aan de noden en de verwachtingen van de Oost-Vlaamse burgers. Een beleid dat terzelfder tijd gedurfd en vernieuwend is. Dat ruimte biedt om eigen specifieke intermediaire beleidsaccenten te leggen, maar dat financieel orthodox blijft.

De provinciale fiscaliteit moet evenwel redelijk blijven en mag niet hoger zijn dan strikt nodig is voor het uit te voeren beleid, met andere woorden ze moet zo laag mogelijk gehouden worden.

De provinciale uitgaven van 2001 stijgen met ongeveer 5 %. Daar tegenover staat een evenredige en dus verhoogde ontvangst waarvan 669 miljoen aan belastingontvangsten. Zowel de APB als de opcentiemen brengen respectievelijk 170 miljoen en 500 miljoen meer op. Evenwel stellen wij vast dat in het Vlaams Provinciefonds ons aandeel met 233 miljoen wordt afgeroomd.

Deze beide feiten maken ons bezorgd. De voorbije jaren is een goed provinciaal beleid gevoerd waarin wij ons konden terugvinden. Er zijn zinvolle initiatieven ontwikkeld. Ze moeten verder worden gezet, maar er moet ook ruimte zijn voor zowel evaluatie als voor het realiseren van nieuwe projecten.

Ook in de komende jaren willen de Vlaamse Liberalen en Democraten een dynamisch provinciaal beleidsprogramma realiseren waarin zij zich kunnen terugvinden. Een beleid dat beantwoordt aan onze visie en gedragen wordt door de ruime meerderheid.

Het beoogde beleidsprogramma voor de komende jaren moet een antwoord geven op de concrete noden en behoeften van de Oost-Vlaamse burger. Het moet vernieuwend zijn, maar ook voldoende ruimte laten voor de eigen provinciale invulling. Het moet de ambitie hebben onze provincie op een hoger niveau te tillen. Economische ontwikkeling in balans met het ecologische, een ruimtelijk beleid dat de vele maatschappelijke functies naast elkaar en op de juiste plaats in de juiste verhoudingen brengt. Een ondernemingsondersteunend en vriendelijk klimaat nastreven. Een gericht sociaal beleid voeren. Oog hebben voor de kwaliteit van het leven. Investeren in de toekomst, zoals onderwijs en permanente vorming. Dat is ook jeugdzorg. Kunst en cultuur in al zijn aspecten stimuleren.

Het zijn vele doelstellingen die we nastreven. Wij willen het debat daarover voeren. Wij gaan daarbij het spanningsveld lokale - regionale versus het provinciale - algemeen belang niet uit de weg. We mogen ons evenwel niet laten verleiden tot een compensatiepolitiek of negatief uitgedrukt tot een wafelijzerpolitiek.

Meer dan in het verleden, moeten we ons laten leiden door de noden en de behoeften die gestaafd zijn door concrete gegevens. We staan voor uitdagingen. Ambitieuze zijn, vernieuwend werken, eigen accenten leggen, een stimulerend beleid voeren, oog hebben voor wat streekgebonden is en toch het algemeen provinciaal belang behartigen en bovendien toch budgettair orthodox blijven.

De VLD wil dat de uitgaven geëvalueerd worden. Dat ze getoetst worden en dat er zonedig in bepaalde domeinen wordt bijgestuurd. Het verminderen van de toelagen uit het Vlaams Provinciefonds mag niet uitsluitend worden gecompenseerd door fiscale meerinkomsten. Bepaalde sectoren zoals de provinciale domeinen vragen grote inspanningen, evenals de realisatie van vooropgestelde projecten zoals het huis van de arbeid en andere, het ondersteunings- en subsidiebeleid in de sociale en culturele sector evenzeer.

Ook in andere domeinen zien we toenemende uitgaven. Ik pleit er niet voor om dan maar lineair te besparen of het beleid terug te schroeven. Ik pleit er wel voor om de opportuniteit, de doeltreffendheid, het effect en de meerwaarde van ons beleid te bekijken.

De Vlaamse Liberalen en Democraten willen een Oost-Vlaams provinciaal beleid realiseren waarbij de burger centraal staat en waardoor hij maximale kansen krijgt tot ontplooiing en zelfrealisatie.

Extra aandacht en ondersteuning vragen mensen, groepen en situaties waarbij obstakels de realisatie doet vertragen of bemoeilijkt. De verschillende beleidssectoren moeten meer dan in het verleden complementair zijn. Een bloeiende economie zorgt voor tewerkstelling en inkomsten. Het laat toe sociale voorzieningen uit te bouwen en het kunst- en culturele leven te stimuleren. Het laat toe te investeren in het onderwijs en de opleiding. Zo werken we aan het verhogen van de levenskwaliteit, met een ecologische zorg en de uitbouw van niet arbeidstijdvoorzieningen.

Welvaart en welzijn bevorderen kost geld, maar dat moeten wij met zijn allen ook opbrengen. Het gaat vandaag goed met onze economie, maar ook hier geen euforie. De groep economisch actieve mensen wordt kleiner. De groep ouderen neemt toe. Ook daar zullen we rekening mee moeten houden in ons toekomstig beleid.

Voorzitter, Collega's,

Als intermediair bestuur moeten wij een eigen antwoord geven op de vele uitdagingen. Dat is het werk van ons allen, niet alleen van het uitvoerend college van gedeputeerden, maar ook wij raadsleden moeten initiatieven nemen en een creatieve inbreng doen.

Bekijken wij nu enkele beleidsdomeinen.

Ons economisch beleid is vooral een voorwaardenscheppend beleid. We beschikken over goede instrumenten als Erov, Gomov en onze administratieve diensten. Het Huis van de Economie kan vooral een kristallisatiepunt worden, het contactpunt tussen overheid en ondernemers.

De Kamer van Ambachten en Neringen blijft hierbij nog te veel aan de rand staan. Onze inspanningen moeten worden gecompenseerd door een grotere inspraak.

In de sociale, culturele en kunstsector is het de vraag of het ondersteuningsbeleid enkel kan gebeuren via betoelaging. Het middenveld speelt een belangrijke rol in ons democratisch bestel, maar moet ook hier de burger niet meer centraal worden geplaatst ?

We kunnen de wandeling verderzetten langsheen de domeinen, het toerisme, de sport en de recreatie. Maar ook andere belangrijke beleidsaspecten zoals mobiliteit, de ruimtelijke ordening, de Gentse hoofdstedelijke functie en de specifiek regionale aspecten. Allemaal dossiers die in de komende jaren een grondig en permanent debat vragen.

Dat we in de komende zes jaar geconfronteerd worden met veranderingen daar kunnen wij niet omheen. De defederalisering van de provinciewet zal ongetwijfeld leiden tot een hernieuwend debat over de zin, de inhoud, de vorm, de doelstellingen, de opdracht, de middelen, de structuur en de politieke betekenis van de provincies als intermediair bestuur.

Wij zijn de gouverneur dankbaar voor zijn illustratieve toespraak over de intermediaire bestuursinvulling in een aantal Europese landen. Ze is een zinvolle bijdrage in de discussie over het te ontwikkelen model.

Wij blijven als provinciebestuur gekneld tussen het lokale- en het centrale bestuur dat steeds meer het Vlaamse is.

Ik wil nu die discussie niet opnemen. Het ontbreekt ons niet aan argumenten en studiemateriaal om een pleidooi pro intermediair bestuur te houden. Daar wordt zelfs niet meer aan getwijfeld. Veeleer zal de discussie gaan over de inhoud, de taken, de bevoegdheden, de structuur en de middelen. In dat debat hebben wij als provinciaal verkozen bestuur ook eigen troefkaarten uit te spelen. De concrete invulling van ons mandaat en de specificiteit ervan ten aanzien van het lokale is nog te weinig concreet voor de burger.

Wat heeft de burger aan het provinciebestuur ? Dat is zijn kernvraag. Dat moet ons bezighouden. Daarop moet onze boodschap en communicatie beter worden afgestemd. Welke initiatieven ontwikkelen wij waardoor de burger de provincie als een nodig en concreet bestuur ervaart ?

Het spanningsveld lokaal-bovenlokaal is een uitdaging waarmee we zorgzaam moeten omgaan. Dat van het intermediaire versus het centrale is er een van duidelijke afspraken, bevoegdheden en intermediaire taakinvinging.

Voorzitter, Collega's,

Wij geloven in de toekomst van het intermediair bestuur en dus van de provincie.

Vlaamse streekbesturen zijn even nodig als de tussenschakels van onze wervels. Neem ze weg, druk ze plat en het wordt moeilijk en pijnlijk om nog te bewegen. De dynamiek van het totale lichaam lijdt eronder.

Voorzitter, Collega's,

De VLD-fractie zal de begroting die voorligt goedkeuren.

Wij koppelen er wel een voorwaarde aan vast. Wij vragen de deputatie om de huidige fiscale druk als maximaal te beschouwen en de uitgaven te beperken.

Wij vragen haar de vrijstelling van de APB gezinnen 65+ op termijn opnieuw mogelijk te maken en waar nodig andere fiscale correcties aan te brengen en zelfs de fiscale druk te verminderen.

Voorzitter, Collega's,

De VLD engageert zich om samen met de partners van de CVP en de SP een nieuwe dynamiek te ontwikkelen die er toe moet leiden dat Oost-Vlaanderen een provincie is waar wij terecht fier op mogen zijn.

Ik dank u.

Applaus

De heer voorzitter

Dank u, Fractievoorzitter van de VLD.

DEBATTEN

TOESPRAAK NAMENS DE CVP

De heer Liebaut

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Alhoewel de voorliggende begroting werd aangekondigd als een "technische begroting" en de eigenlijke bestuursintenties van de "nieuwe" deputatie maar zouden blijken uit de begrotingswijziging die in het voorjaar 2001 aan de raad zal worden voorgelegd, kunnen we moeilijk voorbij aan een aantal vaststellingen.

Allereerst is er de verdacht grote terugval van de inkomsten uit het Vlaams Provinciefonds. Een nergens en nooit aangekondigde verrassing. De evolutie van de dotatie aan dit Fonds is na de regionalisering ervan weliswaar nooit van aard geweest om iemand te overtuigen van het federalistisch geloofspunt "wat we zelf doen, doen we beter". De laatste tien jaar bleef de stijging heel beperkt en de "forse" toename in 1995 had alles vandoen met de oprichting van de provincie Vlaams Brabant. Het eigen Vlaams decreet van 29 april 1991 waarborgde de jaarlijkse aangroei, maar kreeg nimmer uitvoering. De Vlaamse regering was nochtans al die tijd in goede doen. Voor de begroting 2000, aan de vooravond van de gemeente- en provincieraadsverkiezingen, was er een lichte opstoot. Vrijwel onmiddellijk na de verkiezingen volgde - zoals gezegd onverwacht én zonder enig overleg - een aderlating van circa 25 %. Het is een feit zonder voorgaande en in strijd met het eigen decreet en met alle andere afgelegde beloften, een feit zonder voorgaande, waartegen de provincies zich naar mijn mening bijzonder mak hebben gedragen. Dat deze beslissing binnen de provincies onvermijdelijk fiscale consequenties zou uitlokken, kan onmogelijk aan de aandacht van de betrokken minister zijn ontsnapt, ondanks alle verhalen dat de provincies reserves hebben opgebouwd. Maar gisteren heeft de eerste gedeputeerde dit aan de hand van voldoende cijfers weerlegd. De aangekondigde belastingsteruggave van 2 500 BEF per belastingplichtige krijgt daardoor een cynisch tintje. Wat de burger in 2001 van Vlaanderen zal/zou terugkrijgen, mag hij deels reserveren om aan de provincie te betalen en op die manier compenseren wat Vlaanderen van de provincies afneemt.

De heer gouverneur zei in zijn recente redevoering tot de raad dat "de al bij al zeer boeiende microkosmos van de provincie te veel beladen is met negatieve energie". De stelling werd verder niet verduidelijkt, maar zijn we inderdaad te negatief als we vaststellen hoe reeds jaren na elkaar de decretale bepalingen met de voeten worden getreden, hoe een drastische besnoeiing wordt doorgevoerd zonder enige ruggespraak met de bestuurspartner, hoe een gewestelijke fiscale mildheid gepaard moet gaan met een provinciale belastingverhoging, hoe niettemin dat provinciaal niveau jaar in jaar uit financieel blijft opdraaien - becijferbaar en deels onbecijferbaar - aangezien bijvoorbeeld binnen onze provincie geen strenge scheiding tussen de drie ambtenarenkorpsen bestaat - voor allerlei taken die enkel en alleen zouden moeten gefinancierd worden door de gewestelijke overheid ? De GOM Oost-Vlaanderen is een uitstekend voorbeeld om dit laatste te illustreren. Alhoewel het een gewestelijke instelling betreft - de naamgeving maakt dit voldoende duidelijk - sponsort de provincie jaarlijks met tientallen miljoenen de werking.

Misschien is voor sommigen de story van de 1 000 000 000 BEF maar één van de fait divers in de relatief bewogen geschiedenis van de provincies gedurende de laatste jaren. Maar ook zij kunnen toch moeilijk ontkomen aan de vraag naar de geloofwaardigheid van allerlei gemaakte afspraken. Het Vlaams regeerakkoord voorzag toch expliciet de jaarlijkse indexering van het Provinciefonds vanaf 2000 ? Er bestaat toch een afsprakennota tussen de Vlaamse regering en de Vlaamse provincies die terzake garanties biedt ? En de pas opgerichte Hoge Raad voor Binnenlands Bestuur, waarvan de consultatie in een dergelijk geval als verplichtend is voorzien, werd niet eens geconsulteerd. En daarmee is mijn lijstje niet afgewerkt, want gedeputeerde De Buck heeft gisteren nog een aantal elementen aan dit dossier toegevoegd waaruit blijkt hoe men door de maatregel van 1 000 000 000 BEF alle gemaakte afspraken gewoon van de tafel heeft geveegd. Pijnlijk is dat.

Het samentreffen van zoveel flagrante schendingen zou normaliter de volksvertegenwoordiging, over de partijgrenzen heen, moeten nopen tot een breed debat over de verhouding gewest-provincie, over de toekomst van het Provinciefonds enz... Zo een bespreking in de Vlaamse Raad zou alleszins de kans bieden aan de verdedigers van het provinciaal niveau om hun standpunten te profileren en zou ons zeker duidelijk maken op hoeveel steun de provincie daar mag rekenen.

Men hoeft geen verre verwant van Cassandra te zijn en men moet geen bijzondere waarde hechten aan voortekenen om te beseffen dat de regionalisering van de provinciewet niet noodzakelijk een bevestiging van de provinciale structuur en bevoegdheden zal meebrengen, laat staan een versterking.

Wat de collega van VU-ID daarjuist heeft verteld, was wel bijzonder duidelijke taal, gelukkig niet gedeeld door alle leden van de Vlaamse regering, laat staan door de Vlaamse Raad, maar het betrof dan toch een reeks van uitspraken in de Commissie Binnenlands Beleid die duidelijk maken dat het provinciaal niveau afstevent op een afslanking. De bestaande politieke verhoudingen in dit land kunnen er na de regionalisering van de provinciewet gemakkelijk toe leiden dat we boven en onder de taalgrens heel andersoortige provincies krijgen. In het verleden heb ik hier al gezegd dat ik als overtuigd federalist wat de provincie betreft meer vertrouwen heb in de provincialistische reflex van het federaal parlement - een gegeven dat simpel kan verklaard worden - dan in de centralistische neigingen en de onduidelijke, snel wisselende opstelling van de opeenvolgende Vlaamse regeringen ten overstaan van de provincies. Maar misschien word ik één van de volgende jaren voor zoveel wantrouwen geblameerd door het verloop van de feiten ?

Een tweede, nuchtere vaststelling, waaraan we bij het lezen van deze begroting bezwaarlijk kunnen voorbijlopen, zijn de provinciale belastingsverhogingen, die - volgens de voorzichtig geraamde cijfers - een meeropbrengst van circa 22 % zouden opleveren ten overstaan van de begroting 2000. Anderzijds leert het overzicht van de financiële ontwikkeling, opgenomen in het financieel beleidsplan 2001-2004, dat de voorgestelde maatregelen maar soelaas bieden tot 2004. De eventuele vraag of de voorgestelde belastingverhogingen kunnen worden ongedaan gemaakt als de Vlaamse Raad de dotatie aan het Provinciefonds vooralsnog zou herzien, is door de prognose meteen beantwoord. Het zou trouwens niet fair zijn de voorgestelde belastingverhogingen volledig op rekening te plaatsen van de ingreep van de Vlaamse regering. De resultaten van verschillende rekeningen-eigen dienstjaar uit de voorbije bestuursperiode en het wegsmelten van het reservefonds gaven al eerder duidelijk aan dat de heel lage fiscaliteit van de provincie Oost-Vlaanderen op termijn onhoudbaar was geworden. Ook zonder de 1 000 000 000 BEF-ingreep stonden we nu of bij één van de komende begrotingsronden voor het dilemma : hogere belastingen of drastisch afbouwen.

Wat dit laatste betreft, mag het voor elkeen duidelijk zijn dat de CVP geen bezwaar heeft tegen een doorlichting van alle begrotingsposten op hun relevantie voor de Oost-Vlaamse bevolking, tegen een doorlichting van de personeelsbezetting bij middel van een onafhankelijke objectieve audit, of tegen een onder de loep nemen van alle subsidies en subsidiereglementen.

Waar we wel bij voorbaat onze bezwaren tegen uiten, is elke poging tot eenzijdige benadering, tot een vergaand ontmantelen van wat in de loop van de jaren als zinvolle taak voor het provinciaal niveau werd opgebouwd of tot het afromen van de middelen die nu langs diverse kanalen bij de meest hulpbehoevende inwoners van de provincie terechtkomen. Heel veel van de bestedingen van de provincie scoren immers een bescheiden herverdelingseffect ten gunste van de categorie inwoners met de grootste noden.

Bovendien is het ook zo dat tijdens de vorige bestuursperioden bijzonder zware engagementen werden genomen met ingrijpende gevolgen voor de begrotingen van de volgende jaren, en collega Gillis noemde dat heel plezierig "de follietjes van de bestendige deputatie" : de renovatie en uitbouw van de provinciale domeinen, de realisatie van het Huis van de Economie, het Huis van de Sport, de Huysmanhoeve, de restauratie van de Sint-Baafskathedraal, het provinciaal archief, enz...

Voor al die projecten werden overigens reeds belangrijke kredieten geordonnanceerd. Straks worden we ook opnieuw geconfronteerd met de vraag om mee te werken aan de opbouw van het Forum in Gent, een project dat in zijn totaliteit op x miljard wordt geraamd en na realisatie ongetwijfeld verder een beroep zal doen op een financiële ondersteuning vanuit de provincie. Niemand twijfelt eraan dat wij na de realisatie van het Forum zullen gevraagd worden om bij te dragen, jaar na jaar, en niet voor een paar schamele honderduizenden franken, aan de werking van dit Forum. Zal dat ook een folietje zijn, deze keer niet van de provincie, niet van de bestendige deputatie ? En hoe kan men zonder politieke zelfmoordneigingen met gerust gemoed ingaan op de eventuele vraag vanuit de vzw Forum zonder het aanvaarden van een totaal ontwikkelingsplan voor de hele provincie ? Dit alles, Geachte Collega's, accentueert nog de betekenis van de besnoeiing van het Provinciefonds voor de toekomstige daadkracht van ons bestuursniveau.

Frappant in de voorliggende begroting, die door de CVP-fractie zal aanvaard worden in al haar gevolgtrekkingen, is de stijging van de personeelskosten en de uitgavengroei voor de recreatiecentra. Met nieuwsgierigheid kijken we uit naar de begrotingswijziging van maart of april 2001 en naar de beleidsverklaring die de deputatie daaraan zal koppelen. Beide documenten zullen normaliter sterk bepalend zijn voor het beleid tot 2006. Het wordt dus een cruciaal jaar voor deze gewijzigde uitgave van de "oude" coalitie.

DEBATTEN

Indien daarenboven de provinciewet daadwerkelijk zou geregionaliseerd worden, zou het kunnen dat de hele bestuursperiode tot 2006 van nog veel meer gewicht wordt voor de verdere evolutie dan deze of volgende begrotingen, en zeker als de Vlaamse hertekening een grondige wijziging zou meebrengen voor onder meer de bevoegdheden van gouverneur, deputatie en raad. Ze zou logischerwijs aan de provincieraadsverkiezingen van 2006 een totaal andere dimensie geven. Hoe de zaak van regionalisering, hervorming, ... afloopt, is onzeker, maar hoogst wenselijk is dat de volgende provincieraadsverkiezingen in een ander klimaat horen te verlopen dan die van 8 oktober laatstleden. Ondanks de grote inspanningen van de Vlaamse provincies, van de provincies elk apart, ook Oost-Vlaanderen, van de kandidaten en in veel mindere mate vanwege de politieke partijen, was elk animo rond het provinciale luik van de kiesinzet zoek. Voor de televisiezenders waren de provincieraadsverkiezingen praktisch onbestaande. De constatacie is des te navranter, omdat de televisie meer dan ooit een rol gespeeld heeft tijdens de voorgaande verkiezingen. De luttele commentaren in de pers hadden meestal een kritische, zelfs negatieve ondertoon. De strafste commentaar die ik las, was die van een zekere Alain Coppens in de Juristenkrant van 26 september. Hij vergeleek de provincies, en ik citeer : "... met een radiotoestel zonder luidspreker. Alle lichtjes branden maar er komt geen muziek uit" ... En verder : "Er zijn nauwelijks contacten met de gewone burger en ook de realisaties blijven ondermaats. . . Voor de bevolking biedt de provincielaag geen enkele meerwaarde. ... ", enz ... Zijn conclusie is dat de provincies "een anachronisme zijn, een relict uit de tijd dat paard en kar de voornaamste communicatiemiddelen waren". De ruimte besteed door de redacties aan de provincie, bleef in elke krant erg klein. Men kan globaliserend spreken over een pijnlijke mediastilte rond de provincies. Anderzijds, wat de publieke opinie betreft, moet ik voor niemand van deze vergadering mijn en ieders ervaring breedvoerig verhalen. De respons bij het publiek was uiterst gering, de onverschilligheid troef. Enkel de groeiende algemene onverschilligheid tegenover veel en vooral tegenover de zaak van "het gemeen" in dit fin-de-siècle kan als een flauw excuus dienen voor de ervaren leegte. Blijkbaar is de heractivering, die we met de provincies beleefd hebben gedurende het voorbije decennium, niet of nauwelijks doorgedrongen tot het publiek. De bewustmakingscampagne is te laat opgestart of heeft haar doel gemist. Vincent Rocour formuleerde in Le Matin van 27 september vier bezwaren tegen de provincies, waarmee hij meteen de onverschilligheid probeerde te verklaren :

- de provincie is als instelling niet transparant ;
- haar bevoegdheden zijn niet gekend door de bevolking ;
- ze functioneren op een ouderwetse manier
- en de plaats ervan is in het geheel van de instellingen onduidelijk geworden.

Het is gemakkelijk om deze bezwaren weg te wuiven met de opmerking dat hetgeen geldt voor de provincie in even sterke mate, of nog meer, opgaat voor andere politieke niveaus. Die houding is echter banaal en ondemocratisch. De democratie vergt het weerleggen van die bezwaren of het wegwerken ervan. Het weerleggen zal evenwel weinig baat brengen, want drie van deze bezwaren zijn zeker terecht, maar ze kunnen door de provincie zelf onmogelijk geheel worden afgezwakt. De transparantie bijvoorbeeld.

De complexiteit van de taken die de wetgever heeft opgedragen aan de gouverneur - de hoed met vier deuken - en in mindere mate aan de deputatie, maakt het beeld zelfs voor meer ingewijden reeds onduidelijk. Dat het personeel van de provincie uit drie categorieën ambtenaren bestaat, weten weinig burgers maar leidt de facto tot complexiteit. Het feit dat één vijfde van de uitgaven in deze begroting bestaat uit overdrachten naar allerlei instanties en instellingen, die geheel of gedeeltelijk functioneren met provinciegeld of zelf op hun beurt dat geld uitkeren in eigen naam, maakt de doorzichtigheid niet groter. Het verband tussen bijvoorbeeld de vzw EROV en de provincie is voor ons wel klaar, maar is weinig zichtbaar en waarschijnlijk ook van geen belang voor wie als KMO'er een beroep doet op die vzw. Voor de GOM Oost-Vlaanderen en anderen geldt de vaststelling in dezelfde mate.

De provincie past veelvuldig de nobele aanmaning "Doe wel en zie niet om" toe. Het gevolg is dat er door de begunstigde burgers veelal niet omgezien wordt naar de provincie, die als alma mater in de verborgenheid blijft.

Er wordt dikwijls gevaren dankzij de financiële steun van de provincie zonder dat de vlag van de provincie aan de mast wordt gehesen. Voorheen had dit weinig belang. Alles was zo vanzelfsprekend, leek onveranderlijk en onbetwist. De realiteit is vandaag blijkbaar totaal anders geworden en de ervaring in de weken voor 8 oktober zou ons moeten verplichten tot bezinning over de situatie. Ook de raad ontsnapt niet aan de onduidelijkheid. Neem bijvoorbeeld artikel 65 van de provinciewet : "De raad regelt alles wat van provinciaal belang is". De vaagheid van die omschrijving valt moeilijk te overtreffen. Wat is er direct of indirect van geen enkel belang voor de bevolking van Oost-Vlaanderen ? En algemene termen als "provinciebestuur" en "provinciale dienst van" dekken zoveel ladingen dat verwarring onvermijdelijk is.

Ik laat de drie andere bezwaren verder onbesproken. Ze zijn - zoals gezegd - geheel of gedeeltelijk terecht. De bal terugkaatsen naar de media zou best kunnen, maar zou ons weinig vooruithelpen. Het verschuiven van de belangstelling van de media van beleidskwesties naar vrijwel uitsluitend de bemoeienissen van het provinciebestuur met leefmilieukwesties of de opdracht van de gouverneur inzake veiligheid werd uitvoerig belicht in de gouverneursrede tot onze raad in september 1998.

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Zes jaar wachten om de onverschilligheid ten overstaan van het provinciaal niveau en om de onwetendheid omtrent de provincies bij het brede publiek te keren, zou dwaas zijn. Tussen haakjes, wat de Europese Unie betreft, stel ik samen met jullie vast dat men ook op dat echelon schijnt te wachten op volgende verkiezingen om opnieuw een stroom van voorlichtingsfolders op het publiek los te laten.

Vanuit de CVP-fractie bepleiten we om die reden een dadelijke en systematische aanpak van de problematiek in samenwerking met de VVP en dat op twee fronten tegelijk :

1. In functie van de regionalisering.

Omdat de meningsverschillen omtrent de toekomst van de provincies in Vlaanderen tussen de partijen en bij de Vlaamse politici groot zijn, moet de VVP, gedragen door de vijf provincieraden, een eigen hervormingsplan voordragen. De hervormingen moeten onze herkenbaarheid verhogen, onze positionering uitklaren en kansen blijven bieden om als intermediair bestuur een meerwaarde voor de bevolking te blijven aanbrengen. De VVP heeft reeds eerder ten overstaan van de Vlaamse regering geponeerd dat de vier kerntaken zouden moeten zijn :

- de bovenlokale functie ;
- de gebiedsgerichte werking ;
- het ondersteunen van de gemeenten en de ocmw's ;
- het beheren van eigen diensten, infrastructuur, voorzieningen van bovenlokaal belang.

De formulering luidt zeer algemeen, de concrete invulling wordt moeilijker. In welke domeinen behouden we de vroegere bevoegdheden ? Wat zal er gebeuren met het onderwijs, de wegeninfrastructuur, het beheer van de waterwegen ? Verschillende ideeën omtrent deze materies zijn al gelanceerd en zouden bij realisatie de provincies verregaand ontmantelen. Het uiterst delicate debat over de verhouding tussen en over de bovenlokale rol van de provincie en de intercommunales is amper opgestart, zeker niet beslecht. Bijzonder krachtig moet de VVP vasthouden aan het behoud van het initiatiefrecht, desnoods afgeslankt, en aan de fiscale autonomie. Indien één van de twee of beide actiemiddelen worden geschrapt, worden de provincies tot niet meer dan een zinloos verlengstuk van de gewestelijke overheid, een instantie die op het terrein de potten voor anderen moet breken als het moeilijk is of lijmen als het kan zonder veel zeggenschap over de middelen en de spelregels.

2. In functie van de nieuwe bestuursperiode die met deze begroting aanvangt.

Altijd nog vanuit de bekommernis om de provincie meer bekendheid te geven bij de kiezers en de heersende onverschilligheid om te turnen naar meer belangstelling, kennis en misschien waardering, willen we tenslotte specifiek voor de eigen provincie drie suggesties naar voor schuiven :

a) De noodzaak van een voortdurende communicatie met het publiek om de provincie meer bekendheid te geven.

Wat de aandacht van televisie en pers niet kan wekken, bestaat voor het publiek niet. Een axioma ? Hoe het tij keren ? We kennen en waarderen de gedane inspanningen inzake communicatie, maar het beoogde doel werd onvoldoende bereikt. De doorlichting van het provinciaal communicatiebeleid komt dus zeker niet te vroeg. Toegegeven, het vinden van een efficiënte, haalbare strategie om de belangstelling voor de politiek en voor de provincie te verhogen, ligt niet voor de hand. We kijken benieuwd uit naar de voorstellen tot aanvulling en vernieuwing van het communicatiebeleid die aan de provincieraad zullen worden voorgelegd. Vermoedelijk zal de strategie meer middelen vergen en een andere manier van besteden van die middelen. Ze zal indringender moeten zijn en meer directe contacten met het doelpubliek vereisen, zoals het bezoeken van scholen, verenigingen, enz... Het opvolgen van de gevoerde strategie zou voortaan voor de raad een vast aandachtspunt moeten zijn. Een opstuwung in de communicatieijver enkel en alleen naar aanleiding van de verkiezingen blijkt in elk geval weinig zinvol en de betekenis van de nieuwe technologische middelen mag op dit moment strategisch niet overschat worden. De overgrote meerderheid van de bevolking surft niet, maar zapt.

DEBATTEN

b) Het verder boetseren aan het eigen gelaat.

De provincie ondersteunt terecht talloze initiatieven. Met alles en nog wat is ze gemoeid, en toch. Ik bepleit geen stopzetting van die soms substantiële ondersteuning, wel pleit ik voor het opzetten van mechanismen die de rol van de provincie in al die initiatieven zou doen erkennen. De stroom overdrachten zou de meerwaarde van de provincie voor het betrokken bevolkingssegment moeten bevestigen, zeker wanneer het gaat om nieuwe initiatieven. De provincie heeft een aantal onontkombare decretale verplichtingen - bibliotheken, monumenten, NTG, enz... - en een aantal opdrachten kunnen onmogelijk geaccapareerd worden, bijvoorbeeld gezinszorg, maar toch zijn het door de band enkel de eigen initiatieven die een erkenbaarheid geven.

Ik denk bijvoorbeeld aan de Bestuursacademie of de OPAC, de provinciale proefcentra, de Monumentenwacht, uiteraard de recreatiedomeinen, de eigen musea, de provinciale subsidie thuisverzorging, de aanvullende lening in functie van de huisvesting, de fietspaden over lange afstanden, enz... Ongetwijfeld hoort daar tot en met vandaag ook het provinciaal onderwijs bij, maar ministeriële proefballonnetjes en hardnekkige geruchten wijzen in de richting van een globale transfer.

Het zou heel spijtig zijn, maar onder andere de Vlaamse Raad kan in die richting beslissen en de gevoeligheid terzake ligt in de andere provincies niet erg hoog.

Als het onheil zich zou voordoen, hoop ik toch dat binnen het afsprakenpakket met de Vlaamse Raad het voortgezet onderwijs een specifieke opdracht blijft én wordt voor de provincies. De gebondenheid van dit soort onderwijs aan de behoeften van de regio moet verrekend worden in de eventuele herschikking. Over de al "oude" wens tot oprichting van een eigen Oost-Vlaams heemkundig archief en bibliotheek zal ik later nogmaals een aparte tussenkomst houden. Al blijven we sterk de binding met het middenveld en de gemeenten verdedigen, niettemin dient toegegeven dat het aanplanten van een provinciaal bos oneindig meer bijdraagt tot het boetseren van het eigen gelaat dan het subsidiëren van private bomen ;

c) Het behoud van die band met de gemeenten en met de vele geledingen van het zogeheten middenveld.

Ik ben gesterkt door wat ook nu in deze voorliggende begroting hiervoor is ingeschreven.

Sommigen zullen in deze stellingname een gebrek aan logica ontdekken ten opzichte van wat ik voordien heb gezegd. Ik zou ter verdediging kunnen verwijzen naar de relatief recente herontdekking van de enorme betekenis van het middenveld voor mens en samenleving door filosofen, sociologen, psychologen en politici in de USA én in Europa, of voor het eigen land naar de studie van professor Elchardus over de rol van de verenigingen voor de versterking van de democratie en het noodzakelijke sociale weefsel. Binnen de context van mijn betoog is het echter interessanter te wijzen op het belang van die bindingen voor de opbouw van een meer dan vroeger onmisbaar partnerschap binnen het continue spanningsveld tussen centralisme en lokale of regionale autonomie. Het lossen van die band zou op dit moment een onvergeeflijke vergissing zijn.

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Deze begroting en de beleidsverklaring namens de deputatie omvatten heel veel cijfers en bevestigingen, die de concretisatie van de gedane suggesties zullen mogelijk maken, of ze voorspiegelen de concretisatie ervan. Het resultaat kan slechts een meerwaarde zijn voor de bevolking, het liefst gepaard met iets meer reclame voor de merknaam waarvoor wij rijden, 't is te zeggen de provincie Oost-Vlaanderen. Maar meer dan aan de cijfers zelf hechten we als christen-democraten belang aan deze immateriële waarden, die deze cijfers inspireerden, zoals de wil tot kennisoverdracht, het zorg dragen voor het waardevolle uit het verleden, de solidariteit met de zwaksten, de cultuurspreiding, het bevorderen van het artistieke, de zin voor de duurzaamheid, de integratie van allochtonen, het aanmoedigen van de zin voor initiatief, enz... Heel veel getallen in deze begroting verwijzen naar deze waarden waarvan de verdediging tenslotte zin geeft aan onze aanwezigheid hier en in de politiek. Zolang de hogere overheid ons toelaat - initiatiefrijk, autonoom vernieuwend en opererend op vele domeinen van het Oost-Vlaamse wereldje - mee te werken aan de "vertaling" van dergelijke waarden in begrotingscijfers en de vertaling van de cijfers in concrete realisaties, blijft naar mijn oordeel het provinciaal mandaat een boeiende opdracht.

Dank u.

Applaus

De heer voorzitter

Ik verontschuldig mij bij de beide fractieleiders die het laatst hebben gesproken omdat ik mij heb moeten laten vervangen. Wegens een provinciale situatie heb ik mij even moeten terugtrekken. Ik heb de tekst van de fractieleiders gekregen en ik dank daarvoor.

Mevrouw Storms, de democratie is een debat met veel woorden. U hebt het ook al zelf gezien. Ik hoop dat het peil van dit soort tussenkomsten, zoals nu door fractieleider Hilaire Liebaut gedaan, en ik spreek daarmee ook over niemand of niets een oordeel uit, u al een beetje op de weg stelt van de gedachten waarom de eerste ondervoorzitter en ikzelf u zegden dat wij hopen dat u provincialisten zult worden. Ik dank de fractieleiders.

De fractieleider die aan het woord is, is deze die de kleinste groep binnen de meerderheid vertegenwoordigt en dat is onze goede collega Marc Lootens. Hij heeft het woord.

Ik heb nog een aantal belangrijke mededelingen op het einde, maar eerst luisteren we naar de belangrijke tussenkomst van de heer Lootens.

De heer Lootens

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Ik dank u. Het was zeer vriendelijk om mij aan te kondigen, meester Van Eeckhaut. Het is ooit andersom geweest, nu zijn wij de kleinste fractie van die grote meerderheid. We zijn ooit de grootste fractie in die grote oppositie geweest, maar het kan verkeren.

Mijnheer de Voorzitter, Collega's,

Ik zou, na de diverse toespraken van mijnheer Gillis, mevrouw Storms en van de meerderheidsfractieleiders, kunnen beginnen door meteen te eindigen. Een oud-burgemeester uit Zelzate, die daar meer dan 20 jaar burgemeester is geweest en bovendien een partijgenoot van mij was, zei : "Dit gezegd zijnde heb ik er niks meer aan toe te voegen.", maar ik zal dat uiteraard niet doen. Ik ga volledig akkoord met wat de heer Liebaut heeft gezegd.

Collega's,

Het is vandaag niet gemakkelijk om het socialistisch ideeëngoed te verdedigen.

Wij zijn daarin niet de enigen. Alle partijen die zich thematisch, inhoudelijk opstellen, kennen dezelfde problemen. Zowel de christen-democratie als het socialisme zijn daarin het meest getroffen en het makkelijkst te treffen ook.

Mensen willen vandaag al te simplistische oplossingen, vereenvoudigingen tot het niets bijna en dit zijn natuurlijk geen oplossingen. Met slogans, met het aanjagen van vrees, met het opjutten van mensen bekomt men niets.

De oude ideeën van het socialisme blijven nochtans altijd brandend actueel : sociale rechtvaardigheid, gelijke kansen voor iedereen, steun aan degenen die het zwakst en het meest uitgesloten zijn. Mijn groep zal ook in de toekomst, zoals in het verleden, op het provinciale niveau deze thema's blijven verdedigen. In haar zoektocht naar een nieuwe identiteit zal de SP (evenals de andere partijen die belangrijke denkstromingen vertegenwoordigen) de taal moeten spreken van de jongeren en dat zal niet eenvoudig zijn. In een Big Brother maatschappij zit men vlug op de bus van het simplisme en het is een feit dat mensen makkelijker te benaderen zijn met angst en uitsluitingscategorieën dan met genereuze ideeën die mijn partij en andere partijen altijd hebben voorgestaan en die nu ook, herhaald, in een nieuwe taal in de toekomst wellicht, blijvend verdedigd zullen worden.

Collega's,

Ten eerste, de sociale politiek.

Bij deze begroting, die in wezen in grote mate een overgangsbegroting is, is 165 miljoen voor de aankoop van een deel van de Boelwerf te Temse - collega Peter Hertog zal er bij de artikelsgewijze bespreking over tussenkomen - natuurlijk gloednieuw en niet min.

DEBATTEN

Op het ogenblik dat deze deputatie haar beleidslijnen, wellicht in de lente van 2001, zal uiteenzetten, rekenen wij erop dat de sociale politiek van de provincie een sterke weerklank zal blijven vinden in de cijfers, net zoals vorige jaren. Het is absoluut noodzakelijk dat de positieve politiek (tot nu toe gevoerd) die zeer sociaal gericht is, aangehouden blijft. Besparingen, als het moet, ja, meer geen krenterige inhoudingen. Een gezond budgettaire beleid staat niet in de weg, dat met generositeit mensen, groepen, verenigingen worden geholpen.

Daarvoor is de provincie er. Op het sociale budget zal de SP-groep met argusogen toekijken om eventueel te beletten dat, onder gelijk welk alibi, er afbreuk zou worden aan gedaan.

Collega's,

Ten tweede, de cultuurpolitiek.

Van nature steunt de socialistische partij, en dus ook onze fractie, een progressieve cultuurpolitiek en zoals op het sociale vlak heeft de deputatie in de afgelopen jaren ook op het culturele niveau grote, ook financiële, inspanningen geleverd. Wij vragen dat dit met veel inzet en met veel overtuiging zou verder gaan.

Het grote project van het Forum zal daarin een aparte plaats innemen. In de voorbereiding werkt de provincie positief mee en wij vinden dat deze steun aan het voorbereidend werk, het secretariaat enzoverder nog kan worden opgedreven, want momenteel is onze inbreng zeer bescheiden en voor velen al te bescheiden. Collega's, zelden werd een project als het Forum, zowel in de raad als erbuiten, zo bediscussieerd. Ik herinner mij alleen maar het Urbis-project dat hier ook zeer diepgaand, langdradig en langdurig is besproken, zowel door de oppositie als door de meerderheid. Dit is absoluut niet verwonderlijk, integendeel. Dergelijke projecten moeten het onderwerp uitmaken van gedachte-wisselingen, discussies en debat.

Voor de SP is gebleken dat de oorspronkelijke gedachte, dat men niet afkerig kan zijn van een dergelijk ambitieus en belangrijk cultureel project, bewaarheid wordt. Er waren reserves en ik heb het al verschillende keren gezegd, ook de mensen die voortdurend Gentse lucht inademen - en ik ben daarbij - hebben vanaf den beginne vragen gesteld, hebben persconferenties gegeven en georganiseerd om daarover net de vragen te stellen die moesten gesteld worden. Ik voel mij als Gentse luchtinademer niet schuldig. Ik ben geen groot verdediger geweest. Twee belangrijke leden uit mijn fractie die uit Gent kwamen, en we spraken namens de fractie en één daarvan is nog aanwezig in deze raad, zullen dat niet tegenspreken. De Gentenaars hebben daar een rol gespeeld die moest gespeeld worden. We hebben gezegd dat een project dat ingeschat wordt door niet-deskundige mensen op 2 miljard moet getoetst worden door ingenieurs en architecten. Er moet een plan komen en in die voorbereiding spelen wij als provincie onze rol zeer bescheiden en meer engagementen zijn bij mijn weten, maar ik ben misschien slecht gedocumenteerd, niet aangegaan.

Met een eigen vertegenwoordiger in de Raad van Bestuur (overigens de enige politieke mandataris die er in zetelt, zo was het door de provincieraad van de vorige legislatuur gewild) zal de provincie de evoluties op de voet kunnen volgen. U kent onze vertegenwoordiger wel.

Mevrouw Storms, u hebt bij de verkiezingen met applaus gehoord wie dat is geworden. In deze man hebben allen vertrouwen geschonken en ik weet dat hij een genereus en royaal mens is, maar hij zal dat wel ook met argusogen volgen en ons daarover rapporteren.

Ik weet dat het voornemen bestaat om een zitting te houden van de 4^e commissie, waarop iedereen - in het bijzonder de deputatie - zal worden uitgenodigd en waarop de verantwoordelijke van het initiatief, in het bijzonder de heer Gerard Mortier, tekst en uitleg zal komen verschaffen. De vergadering kan best zo snel mogelijk plaatsvinden en geniet onze volle steun. Het is geen geheim dat de SP steeds gesteld heeft, ook in de vorige legislatuur zonder veel internationale pers bij mekaar te roepen, dat wij in principe voor het Forum zijn, maar dat er nog veel discussie moet komen, zowel over de inhoud als over het project zelf, als over het gebouw, de werking en de exploitatie en dat is aan mekaar gebonden.

Collega's,

Onderwijs.

Het is de eerste maal in de geschiedenis van onze provincie dat een socialistisch mandataris de gehele onderwijspolitiek draagt.

Het was al historisch toen 6 jaar geleden een socialist - dezelfde gedeputeerde, onze collega en vriend Ivan Verleyen - een belangrijke reeks verantwoordelijkheden kreeg voor onderwijs. Wij wensen hem in de moeilijke taak die hem wacht van harte geluk. Zelf een onderwijzman van huize uit, geschoold en klaar voor de taak, zal hij opnieuw de moeilijkheden kunnen oplossen zoals hij dit in het verleden voorbeeldig heeft gedaan.

De woorden over onderwijs die de eerste gedeputeerde gisteren uitsprak, stellen ons gerust. Ons provinciaal onderwijs is inderdaad een goed onderwijs, van hoog tot laag. Het is inhoudelijk kwalitatief. Het moet pluralistisch, verdraagzaam en open zijn naar geest. Dat is het al voor een belangrijk deel en aan die evolutie wordt steeds verder gewerkt, daar vertrouwen wij de deputatie. Het is een open deur, een evidentie, dat gedeputeerde Verleyen, zoals de andere leden van de deputatie trouwens, op onze volle steun in de onderwijspolitiek kunnen rekenen.

Landbouw en milieu.

De socialisten hebben zich traditioneel te weinig ingelaten met de landbouwpolitiek, zeker tijdens de zes voorbije en cruciale jaren, alhoewel natuurlijk ook van op onze banken al is geweest op het belang dat de provincie heeft in de land- en tuinbouw. Collega's, bijna in geen enkel ander gebied is de discussie tussen ecologie aan de ene kant en economische uitbating aan de andere kant zo scherp.

Wij moedigen de gedeputeerde van harte aan om naar een gezond evenwicht te blijven zoeken met primordiaal de bescherming van het landschap voor ogen.

De nieuwe commissievoorzitter, zo werd mij gerapporteerd, heeft bij het begin van de werkzaamheden van de commissie gezegd dat landbouwers nu veelal landschapsbouwers zijn geworden.

Dergelijke uitspraken doen mij denken aan de heer De Croo, of ook wel aan een Tobback, maar laat ons hopen dat dit een belangrijke profetische uitspraak was voor de mentaliteit waarop de deputatie de landschapspolitiek zal benaderen. Ecologie en landbouw zouden inderdaad, in een gewijzigde mentaliteit, gezamenlijk moeten worden bevorderd.

Er zijn tegenstellingen, maar dit zijn vaak schijnbare tegenstellingen, die overwonnen kunnen worden door een creatief beleid. De provincie kan daarin een zeer progressieve en baanbrekende rol spelen, want de bevoegdheden zijn op dat vlak, en ik herinner terug aan de beleidsverklaring, niet gering. Collega's, vrij langzaam en traag is men in de landbouwmilieus, de milieuproblematiek gaan inzien. Maar de verandering, niet alleen qua mentaliteit, is in die wereld reeds volop aan de gang. Wij hopen in de beleidsverklaring van de deputatie van 2001, die binnenkort wellicht wordt voorbereid, op dat stuk positieve geluiden te kunnen horen.

Collega's,

Gisteren hebben wij hier van de eerste gedeputeerde De Buck een uitgebreide toelichting gekregen op de "overgangsbegroting 2001".

Volledigheid had hij niet echt nagestreefd, maar hij heeft er zich ook niet op een drafsje van afgemaakt. Zowel de toelichting op de begroting zelf, als de beleidsverklaring, kunnen voor het grootste deel onze goedkeuring wegdragen. Dit is ten andere niet verwonderlijk en tijdens het debat zullen vanuit onze groep, op diverse terreinen, interpellaties gehouden worden om zekere punten in vraag te stellen, accenten anders te leggen en te nuanceren.

Ik sluit mij enigszins aan bij mevrouw Storms. Dinsdag krijg je de toelichting en de visie van de deputatie en woensdag mag je zelf spreken, dat is volgens mij een terechte kritiek. Normaal zit daar een week tussen, mevrouw Storms, het is de eerste keer dat ik dit op mijn 15-jarige carrière meemaak. Wat wel nieuw was, was die bijzonder grote toelichting. Mijnheer De Padt zei dat het nog nooit was gebeurd dat iemand zo'n grote toelichting maakt op zowel de begroting als op het beleid en dat vond ik dan ook innoverend. Wij zullen de begroting met die kleine nuances goedkeuren.

Collega's,

Besluitend.

Wij verheugen ons tenslotte over de woorden van de voorzitter van onze raad, die andermaal zijn voornemen heeft onderstreept om, zoals hij tijdens vorige legislatuur heeft gedaan, de voorzitter van allen te zijn enerzijds en anderzijds, het debat aan te moedigen in deze raad, die een democratisch forum (!) moet zijn.

Wij steunen, zoals andere groepen, onze voorzitter wanneer hij de oppositie, die kwantitatief nog altijd klein is, alle rechten geeft die de oppositie toekomt, terwijl wij intussen loyale leden zijn van de meerderheid. Maar de dialoog tussen meerderheid en oppositie in deze raad kan, wanneer hij positief en constructief wordt gevoerd, ook voor het beleid vruchten afwerpen. Wij hebben daar ervaring mee als socialist.

DEBATTEN

Wij wensen dit voor dit begrotingsdebat en voor de gehele verdere legislatuur aan de raad, waarvan ik met hart en ziel deel uitmaak, van harte toe.
Ik dank u.

Applaus

De heer voorzitter

Dank u, Mijnheer de Fractie leider Lootens.

In de tekst die mij ook door mijnheer Lootens was bezorgd, zoals door de andere fractie leiders, met mijn dank herhaald, stond er iets moois. Hij zegt dat hij de voorzitter in herinnering brengt in zijn woorden. Hij zei : "De voorzitter van allen te zullen zijn." Mijnheer Lootens had er in de marge bij geschreven : "Zelfs van ons." Hij heeft dat gelukkig niet voorgelezen.

Gelach

Dat maar om even de relativiteit der dingen te stellen.

Ik zou nog heel kort een paar mededelingen willen doen. Eerst en vooral nog eens de laatste herinnering, Fractie leiders. Dank voor uw inbreng vandaag, oppositie en meerderheid, maar alsjeblieft zet nog eens uw troepen op de hielen om morgen ten laatste ter griffie de begrotingsbesprekingstussenkomsten wat de artikelsgewijze bespreking betreft, mede te delen. De teksten, ook die van de eerste gedeputeerde, en er is dan de tijd om dat nog allemaal eens te bekijken.

Ik voorzie de mogelijkheid van een speciaal bureau aanstaande maandag en wel om 18 uur. Die mogelijkheid zal bevestigd worden gebeurlijk als we straks nog even kort overleggen met aan de agenda onder meer de plaatsen in het halfrond en met het belangrijke voorstel van de daartoe bevoegde quaestoren, maar ook een aantal andere punten die belangrijk zijn en die moeten worden besproken, zullen dan worden behandeld.

Straks zie ik even de quaestoren en de leden van het bureau die zich kunnen vrijmaken. Een seconde, want ik wil het genoeg van de bar voor niemand beletten, ook dat is zeer belangrijk en ik wou dat aan de neofieten nog even zeggen.

De bureauleden denken na over maandag 18 uur, de quaestoren in het bijzonder. We zullen dan ook de voorstellen doorgeven, maar ik zou daar toch willen wijzen op het reglement. De quaestoren zijn bevoegd en zijn consultatief ingebed in het Bureau samen met de voorzitter.

Op de agenda van de volgende raad staat :

Replieken op de toespraken. Iedereen krijgt wie het wil nog eens opnieuw het woord. Het is niet verplichtend, zo de deputatie, als de oppositie en de meerderheidsgroepen.

De algemene bespreking wordt dan afgesloten en dan begint de artikelsgewijze bespreking. Wij zouden, de volgende vergadering van dinsdag, twee hoofdstukken - het financieel budgettair en het administratief organisatorisch aspect - trachten af te handelen.

Houdt voor ogen wat ik soms zeg op het einde van het debat : "Democratie is een kwestie van woorden."

Laat u niet ontmoedigen door de lange duur.

De fractie leiders waren vandaag in dat opzicht reeds voorbeeldig om korte en duidelijke tussenkomsten te houden.

Deze vergadering zal dan plaatsgrijpen met replieken op de toespraken, het afsluiten van de algemene bespreking en het begin van de artikelsgewijze bespreking. Die vergadering zal plaatsgrijpen dinsdag aanstaande op 28 november 2000 te 14.00 uur.

DE ZITTING IS GEHEVEN.